

Gästrikedrottens Historiska Förening

Bankgiro: 5602-3559

Ansvarig redaktör: Anders Hedbom, anders.hedbom@gmail.com – Tel. 070-581 90 33
Layout Ola Bergendahl och Nils Frölander

OS i London 1948

Prisutdelning för stafett 4 x 400 m

Näst längst till vänster på pallen på Wembleys innerplan ser vi Folke Alnevik i det svenska laget som får brons efter USA guld och Frankrike silver (På sidan 11 står mer om Folke, världens äldste OS-medaljör när han som 100-åring avled)

Ordföranden har ordet

Tankeväckande ord från våra medlemmar

De allra flesta av våra medlemmar är pensionärer och endast ett mindre antal är under 70 år. Jag tyckte därför det skulle vara intressant och nyttigt att höra hur vi medlemmar mår i föreningen. Förhoppningsvis kan vi få mera kunskap om vad vi som förening och även vi som enskilda medlemmar kan göra för att må så bra som möjligt under denna period.

Jag valde därför ut 15 medlemmar som jag skickade e-post till och bad dem svara på följande:

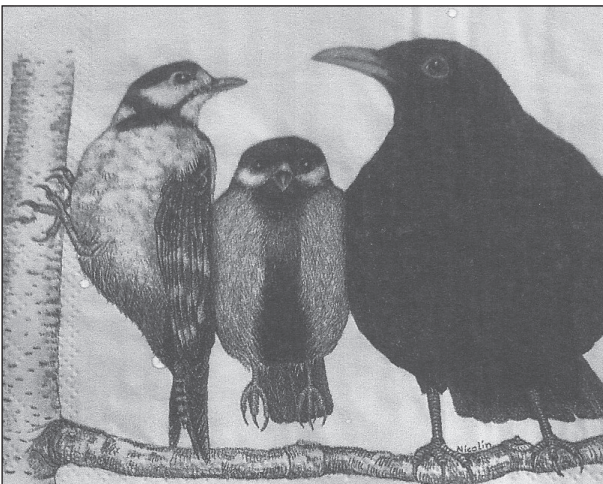
Fråga: Hur har pandemin med covid19 påverkat dig i ditt sociala liv?

Glädjande nog är svarsfrekvensen mycket hög. Naturligtvis kan jag inte ge en fullständig bild men ändå en bild på hur några upplever sin situation.

Saknaden av att inte kunna träffa barn och barnbarn är stor. Under året har även några flera barnbarn och även barnbarnsbarn tillkommit som de inte kunnat träffa. Någon flaggar även för att de känner en oro för att bli bortglömda av de sina, då de i all sin omtanke tappar vanan att umgås.

Ibland sker ändå träffar i mindre skala, utomhus. Vi åker till gemensam samlingspunkt/stad och äter och umgås utomhus. Sedan sker avslutningen genom att var och en åker hem till sitt. En reflektion är att det verkligen är annorlunda nu men vi kunde i alla fall träffas och må bra, fullt medveten om att det är många som har det jättejobbigt.

De som är gifta eller har ett förhållande upplever trots allt sin situation som riktigt bra och har kunnat ägna sig åt hus, stuga, tomt med arbetsinsatser som varit eftersatta. En uttrycker även att teamwork på hemmaplan blivit bättre!

Oavsett civilstånd så betyder skogen och naturen mycket för de allra flesta. Vi får avkoppling och ro i själen.

Någon har verkligen drabbats hårt med barn som insjuknat kraftigt och partner som gått bort. Mitt i detta med kraftiga restriktioner av besök på sjukhus och äldreboenden.

Motionsgymnastik, sångträffar och andra kulturella träffar har ju ställts in eller reducerats kraftigt till näst intill en enmansaktivitet.

En lycklig medlem, blev en av 300 besökande, som kom iväg på ishockeymatch. Han är mycket imponerad över den ansvarsfulla organisationen som han mötte redan på parkeringen, vid kaffe och korvköp, handspriten och sedan hela vägen in till stollen han skulle sitta på för att se matchen Timrå-Arlanda, avslutar en positiv 76 bast idrottskämpe.

Flera medlemmar saknar dock att gå på idrott och den gemenskap det ger med andra idrottskamrater. Diskussion, snack och idrottstugg är ett inslag som saknas mycket.

En tänkare tänker så här att förändringarna sakta "smyger sig på" med åldrandet! Sakta flyttar jag intresset från vildare aktiviteter till närmare kontakt med gamla vänner och bekanta. Att träffas i grupper där intresset fortfarande frodas bland idrottsvänner ger ju extra kraft i berättelser om egna upplevelser och upplevelser tillsammans. Sammankomsterna på fotbollsmatcher, klubbträffar, GHF m.m. är ju givande möten tillsammans som också ger kontakt till hyllningar med en lunch eller middag för gänget, oftast på nått kärvänligt matställe. Men så kom Coronan och "ställde till det" och samvaron med all respekt försvann. Det fanns ingen glädje mera att träffas och varningen kom ju om extra försiktighet för oss äldre i sammanhanget. Jag inbillar mig att vi "äldre" visar mera respekt genom vår uppväxt och tidsålder med ansvar för familjelivet!! Så kontentan av våra träffar har blivit återhållsamhet i högsta grad. Telefonkontakter och viss kontakt med ansvar finns fortfarande tills "faran över" är utfärdad! Men som sagt kontaktytan är väldigt begränsad med all respekt genom vårt Pandemi tillstånd, som faktiskt existerar, ja i hela världen!

Åka kollektivt, dvs. buss och tåg verkar ske i mycket begränsad omfattning.

Vi måste gilla läget tills det finns andra förutsättningar för de sociala kontakterna. En viktig uppmaning från en medlem är att vi inte får tappa våra andra kontakter. Ring eller mejla regelbundet och fråga efter och bry dig, är budskapet.

Så en uppmaning till oss alla är att åtminstone kontakta en vän, kollega eller medlem en gång per dag. Förhoppningsvis leder det till en trevlig pratstund och kanske så småningom en gemensam promenad i stan eller på landet.

Håll avstånd uppmanar Gunnar Lindbom

Innehåll i Nummer 2 november 2020

- 1 Bild med Folke Alnevik på prispallen i London 1948
- 2 Ordförande Gunnar Lindboms ledare. Innehållsförteckning
- 3 Inbjudan till årsmöte. Fotbollskunnande (Lars Blomgren). Styrelsen 2019
- 4-5 Guld-Henry – löparlegenden som blev en stor idrottsledare (Erik Proos och Mats Åkerlind)
- 6-7 De okända världsmästarna från Älvkarleby (Lars Vidar Ström)
- 8 Längdhopparens dagbok (Ulf-Ivar Nilsson)
- 9 Flygis, vinka (Nils Frölander)
- 10 En gång champ – alltid champ (Christer Carlsson). Språkförbist-ring (Nils Frölander)
- 11 Folke Alnevik – vår förenings äldste medlem och världens äldste olympiske medaljör har avlidit 100 år gammal (Nils Frölander)
- 12-13 Recension av bok om Gunder Hägg – Frontlöparen (Bo Nordlund)
- 14 Gunder Hägg i Gävle (Bo Nordlund). En stjärnvärning i sista stund (Jimmy Morén)
- 15 Äpplet som inte föll långt från päronträdet (Nils Frölander). Minnesord: Olle Olsson en stor ledare för GGIK Fri idrott och skidor har avlidit (Curt Larsson)
- 16-17 Hagaströms Tennisklubb – en liten sportklubbs levnadshistoria (Bo Bergstad)
- 18-19 Erik Prosten Carlsson (Från boken 500 AIK-are). En kommentar
- 20 Medlemmar. Påminnelser om Medlemsavgiften. RF-SISU- logga

Välkommen till GHF:s årsmöte 2020

den 9 december kl 18.00

i Furusalen, fd Silvanum i Gävle

Årsmötet som var planerat att hållas den 24 april, inställdes ju med hänsyn till coronapandemin. Trots det fortfarande osäkra pandemiläget kommer nu enligt styrelsens beslut årsmötet i stället att hållas enligt ovan den 9 december. Detta för att få alla formalia klara inför kommande års verksamhet, eftersom vissa handlingar måste finnas för behöriga kontakter med myndigheter och bank.

*Årsmötet kommer att genomföras med största respekt för de försiktighetsåtgärder som gäller under pandemin. Bl.a. kommer lämpligt avstånd mellan **högst 50 tillåtna mötesdeltagare** att ordnas i lokalen och i övrigt skall de rekommendationer som utfärdats för att minska riskerna för smittspridning efterföljas. De traditionella inslag som förutom de formella årsmötesförhandlingarna brukar förekomma på våra årsmöten såsom diplomutdelning, intervjuer, filminslag föredrag, gemensam fikapaus m.m., kommer således ej att anordnas vid detta årsmöte.*

Medlemmar som har feber eller uppvisar förkylningssymptom skall naturligtvis inte komma till mötet.

Årsberättelse och ekonomiredovisning för 2019 samt budgetförslag och verksamhetsplan för 2020 redovisades i föregående medlemstidning, Gästriken Nr 1 April 2020. Tag med! Dagordning delas ut vid årsmötet.

Styrelsen

Fotbollskunnande??

I slutet på 50-talet såg jag och min kompis Sandvikens IF:s alla hemmamatcher. Vi hade våra bestämda platser på södra ståplats under klockan. Vid en match kom två äldre herrar och ställde sig bakom oss. När matchen kom igång började herrarna under kommande 45 minuter att högljudda kommentera hur Sandviken spelade och framför allt hur dom borde spela. De visste och kunde allt. Deras favorit var Ingmar Clarin, centerhalv i SIF. Efter 1:a halvlek och lagen bytt sida hade herrarna bakom oss helt klart för sig hur SIF skulle spela i 2:a halvlek. Matchen blåstes igång. Efter några minuter säger en av experterna: "Va fan har dom satt upp Clarin på centern?" Jag och min kompis bytte platser för att slippa höra flera "expertkommentarer".

Lars Blomgren

GHF:s styrelse 24/4 2019–9/12 2020

Ordförande: Gunnar Lindbom, Idrottsallén 23 A, 80649 Gävle
072-246 75 87; lindbom.gunnar@telia.com
Vice ordf.: Lillemor Forsberg, Stuvaregatan 15 1 tr, 803 02 Gävle
026/19 24 26, 070-673 42 93; gassarvet64@gmail.com
Sekreterare: Bo Nordlund, Strömsborgsvägen 8, 802 66 Gävle
070-680 65 99; bo.nordlund@telia.com
Kassör: Anita Hedberg, Bergsgatan 49, 802 66 Gävle
076-805 77 30; anitahedberg66@gmail.com
Ledamot: Lars Blomgren, Ringvägen 11, 811 52 Sandviken
070-542 14 95; lars.h.blomgren@telia.com
Ledamot: Ove Grip, Staketgatan 33, 803 23 Gävle
076-114 61 09; ove.grip@outlook.com
Ledamot: Jan-Åke Hedström, Åkerslundsvägen 20, 811 73 Årsunda
026/29 01 25, 070-307 41 07; janakehedstrom38@gmail.com
Adjungerade ledamöter: Anders Hedbom och Curt Larsson
Hedersordförande: Nils Frölander
Revisor: Åke Nilsson, suppleant Anders Steffen
Valberedning: Lars Blomgren och Marianne Silfver

Guld-Henry

– löparlegenden som blev en stor idrottsledare

Guld-Henry Eriksson är fortfarande, 100 år efter han föddes, en legendarisk friidrottare. Han var den ”vanlige” killen som med energi och vilja nådde hela vägen fram till den absoluta toppen med OS-guld och fyra världsrekord!

Lite mindre kända är hans insatser som ledare. Henry var alltid beredd att göra en insats. Det började redan under hans toppår som löpare, då han var den självklare ledaren för sina kompisar. Och – när han trappade ner som aktiv så trappade han samtidigt upp som ledare.

Det började som väntat inom friidrotten. 1951 blev hans sista riktiga säsong som löpare och det året var han också ordförande i friidrottssektionen. Den uppgiften hade han även 1952 och han återkom även 1955–57. Henrys period som friidrottsordförande sammanfaller i stort med GIF:s ”löparperiod”. 1957 var t ex sista säsongen som Sune ”Hållsta” Karlsson och Olle Åberg tävlade på elitnivå.

Henrys betydelse under de åren var stor. Han var viktig för att knyta utländska och svenska stjärnor till GIF:s stora galor och han satsade även på bredden och ungdomarna. Under hans år som ordförande gjorde också tjejerna sin entré inom GIF-friidrotten. Det var ett stort steg inom den ganska konservativa föreningen.

Men – Henry skulle komma med fler exempel på nytänkande. Han blev först, 1961, lagledare för GIF:s A-lag i fotboll tillsammans med kompisen Sture Öijving och blev sedan, 1963, ordförande i fotbollssektionen!

Varför detta? Jo, GIF:s fotboll var sedan 20 år tillbaka allt annat än framgångsrik... 1930-talets allsvenska lag med ”Kusken” Svensson, John Sand m fl var bara ett avlägset minne och tabellplaceringarna var en bister läsning. Mellan 1948 och 1961 spelade man 7 år i division 4, 5 år i division 3 och endast 2 år i ”tvåan”.

I det läget började Henry och Sture jobba med laget. Ökad träning, högre målsättningar och nya spelare, flera av dem mycket meriterade.

Centralpunkten blev VM-hjälten från 1958, backen Sigge Parling, bördig från Forsbacka och Hedesunda. Med 37 landskamper blev han den självklare ledaren på planen och Henrys bollplank.

Det tillkom som sagt flera duktiga spelare. Thore Persson från AIK och ytterligare ett halvdussin killar såg till att det hände saker. Gefle IF blev snabbt uppåt i serierna. 1961 vann man div 4. 1963 vann man div 3 och 1965 gick man till allsvenskt kval. Där blev det dock stopp och platserna i storserien gick till GAIS och IK Brage.

1986 samlades sex världsloppare när franske Marcel Hansenne (OS-brons på 800 m vid OS 1948) var i Sverige. Fr v vid "Legendarväggen": Gösta Bergkvist, Marcel Hansenne, Henry Eriksson, Ingvar Bengtsson, Hans Liljekvist och Olle Åberg. FOTO: Lennart Sandberg, Lundhs Foto.

Möte mellan generationerna vid GD-GIF 1982. Henry Eriksson och Gunder Hägg gratulerar Åsa Sundin. FOTO: Lasse Johansson, Gefle Dagblad.

Kvalet innebar också slutet för Henrys engagemang inom fotbollen. Men han var ännu inte färdig med GIF. 1968 blev han ordförande i huvudstyrelsen och tog tag i nya utmaningar. Ungdomsidrotten hade växt och det gällde också att skapa aktiviteter för barn och ungdomar. Svaret blev samlingslokalen/ungdomsgården "Gifflan" i Sörbyskolan som snabbt blev en populär fristad för barnen i området.

Detta var helt i Henrys linje och han anställde också GIF:s förste konsulent. Kjell-Åke "Vargen" Ohlsson kom från Kalmar och han moderniserade GIF markant innan han återvände till Kalmar och bl a har jobbat för Kalmar FF. Gifflan flyttade efter några år till Andersberg och är numera känd som "Helges". (Uppkallad efter Henrys gode vän och GIF:s mångåriga kassör Helge Svensson).

1973 avgick Henry Eriksson som ordförande i GIF. Han betonade alltid delat ledarskap och att ingen är oersättlig. Han fortsatte att hjälpa till vid arrangemang, t.ex som starter vid GD-GIF-olympiaden. Under 1990-talet försämrades hans hälsa och han tvingades avstå från aktivt föreningsarbete. Henry avled i januari 2000.

Henrys insatser som ledare har i år (2020) presenterats i en film gjord av Lars-Vidar Ström. Den kommer att premiärvisas när den nuvarande pandemin har klingat av. Någonting att verkligen se fram mot!

Henry Eriksson var en uppskattad olympier vilket bevisas av att han fick äran att bära den olympiska elden – två gånger. Först inför OS i Helsingfors 1952 och sedan sista sträckan på Stockholms Stadion vid Rytta-OS 1956

Henry var en vass löpare även upp i åren, även om han inte tävlade som veteran. 1981 skulle GIF arrangera ett nytt långlopp – Guld-Henry-Loppet – över 8 km. Idén föddes att låta då 60-åriga Henry springa banan och sedan dela ut en minnesmedalj till de som slog hans tid.

Idén visade sig ha en brist. Henry sprang mycket snabbare än förväntat! Det var bara att sätta en "lagom" tuff gräns och inte nämna hans tid...

Henry betonade ofta allas betydelse och att högmod går före fall. 1989 höll han ett föredrag om viktiga händelser i sitt idrottsliv. Åhörarna var inställda på minnen från OS och rekordlopp. Men Henry valde SM-loppet på 4 x 1500 m 1942. Han berättade om hur han, Erik Arwidsson och Erland Asplund kämpade som besatta för att ge Gunder Hägg ett bra läge mot Arne Anderssons Örgryte och hur de lyckades skicka ut Gunder i delad ledning med ÖIS's Lennart Nilsson. Han beskrev känslan av att det redan var klart men hur oron ökade allteftersom och chocken när Nilsson raketspurtade hem guldmedaljen. Han beskrev tomheten efter loppet. Hur han kände sig i det närmaste bestulen på guldmedaljen. Och – hur han lovade sig att alltid ge allt för laget. Det löftet höll han...

Henry hade fler intressen. Han ägnade sig åt biodling och var ordförande för biodlarföreningen i Gävle. Och – honungen var utsökt. Det intresset delade han för övrigt med GIF:s legendariske friidrottsledare Leo Tihvan.

*Erik Proos och
Mats Åkerlind*

De okända världsmästarna från Älvkarleby och SMK Gävle

SMK hyllar världsmästaren fr.v. Lennart Hansson, Kenneth Leim, K-G Salander.

2017 vann Thed Björk Bang-Melchiro officiella VM-titeln för förare i Standardbilsracing. Per dags dato ende svenska världsmästaren i den klassen!

1976 var Kenneth Leim från Älvkarleby och SMK Gävle med i det team från Porsche som tog hem officiella VM-titeln för fabriksmärken. "World Championship for Makes". Bedriften upprepades 1977!

Paret Kenneth Leim /Kurt Simonsen (Göteborg) och deras serviceteam från SMK Gävle vann dessutom inofficiellt Grupp IV div 2 (trimmad standard) som en del av "Märkes-VM!"

Det var omvälvande år minns Hasse Ädel, välkänd motorprofil i vårt distrikt, och en viktig "kugge" i gruppen som skulle sköta "depåstoppen". Trettio sekunder att tanka, göra däckbyte, fixa vindruta och strålkastare... medan förarna bytte!

"Glömmer inte när Kenneth hade oturen att på träning köra in i barriären med förstört drivhjul som resultat. En spännande kväll och natt för att få tag i reservgrejor och sedan hinna byta kamaxel och drivhjul till tävlingen dagen därpå! Här hängde VM-titeln löst"!

Fr.v. Uffe Norman och Hasse Ädel.

"En annan gång, Silverstone 1979, ledde vi klassen efter första timmen. Andra halvan av de 6 timmarna blev inte lika rolig. Oljetryckslampan började blinka och man tvingades in i depå gång på gång. 28 liter olja, två bromsbyten på alla fyra hjulen, och helt ner slitna däck!! En 4:e plats och med i VM-striden på allvar, men till vilket pris!"

"Det gällde att som förare vänta in rätt tillfälle. Inte att vara snabbast till första kurvan! Det gällde att få med sig så många poäng som möjligt och hel bil från varje tävling"!

Tävlingen var en uthållighetstävling. Antingen 100 mil eller 6 timmar. Flest varv vann! Inte alltid bilen med högsta topphastigheten. Verkligen ett prov för föraren men också bil och lagarbete!

"Du skall ha bra grejor, två bra förare, kunna jobba som ett lag och sist men inte minst ekonomiska muskler. Det är både dyrt och riskfyllt att vara med i racingvärlden!"

Fr.v. Lennart Jansson, Kalle Dahlqvist, Hans Ädel, Sven Ädel, Tore Blomqvist, Kenneth Leim på väg ut i Europa.

Vallélunga (Rom) 1976, 6 tim varvlängd 3 km. Seg-raren, senaste modell Porsche 935, hann varva övriga 406 gånger(!). 13 bilar fullföljde av totalt startande 25. Leim/Simonsen 3:a tot!

Varvningarna/omkörningarna i dessa långlopp med stora skillnader vad gäller bilarnas toppfarter och förarnas erfarenheter blir alldeles för riskfyllda ansåg exempelvis Joakim Bonnier på sin tid.

Bonnier hade över 100 segrar i Sportvagnsklassen och jämte Ronnie Peterson och Gunnar Nilsson en av tre svenskar som segrat i Formel 1.

"Kenneth hade köpt en 3 år gammal Porsche (911 RSR) för 100.000. Rustat för lika mycket". Motsvarar idag omkring 1.6 miljoner!

Ändå var vi inte på långa vägar i närheten av res-

pektive märkens egna satsningar på avlönade förare, servicefolk och bil. 1976 deltog Porsche, BMW (Ronnie Peterson bl.a.) Ford, de Tomaso, MG, och Lancia.

Fabriksstall med det senaste i toppfart och kraft! Men pengar är inte allt. ”Efter våra framgångar cirkulerade rykten om intresse från Porsche att köpa in vår gamla vagn till fabriksmuseet!”

Bara i 2–3 liters klassen kunde delta 10–12 bilar. Totalt kunde upp till 60 bilar, fabriks ägda och/eller privat sponsrade, samtidigt befinna sig på banan. Toppfarterna kunde skilja upp till 150 km/tim!

”1976 var första riktiga året. Vi hade ingen erfarenhet. Vi hade varit på studiebesök 1975 och sett en tävling på Nürnberggring!”

Förarna Kenneth och Kurt hade några tävlingar bakom sig. Men ingen hade varit runt och fått rutin på; Mugello (Italien), Vallelunga (Italien), Silverstone (England), Nürnberggring (Tyskland), Zeitweg Österrike, Dijon (Frankrike)

Kurt Simonsen och Kenneth Leim.

”Sex veckor utspridda från mars till september. Däremellan hem och reparera och förbereda inför nästa resa! Några hade språk erfarenhet (engelska) men nya miljöer satte oss på prov. Ständig tidsbrist!

Trots denna smått fantastiska prestation är grabbarnas bedrift nästan okänd, även i motorkretsar.

Kenneth köpte sin Porsche Carrera efter att 1972 slutat 4:a i banracing-SM, med en Porsche 911. När det var dags för tävling hade man ändrat reglerna för SM! Carreran var inte längre tillåten! Sälj och köp en Ford var det råd Kenneth fick! ”Det kan ni glömma”, tänkte Kenneth, för till Italien, ”och kom hem med 40.000 i prispengar”!

Efter VM 1976 blev både Kenneth och Kurt Simonsen Stora Grabbar vid Bilsportsförbundets årsmöte. Då var det flera inom styrelsen som inte visste vem

En ”svensk” Porsche i täten med Västkoststugan som sponsor.

dom var! Så verkar det vara än idag 2020 trots att man upprepade bravaden året därpå 1977. Synen på banracing förfaller inte riktigt densamma här hemma som ute i Europa trots många duktiga svenska förare genom åren!

Totalt blev det 15 säsonger på heltid för Kenneth Leim varav de sista 6-7 som inlejd chaufför för andra team. Karriärens höjdpunkt var självklart de två VM-åren.

Lars-Vidar Ström

Kenneth Leim och Ronnie Peterson på samma prisvall.

Längdhopparens dagbok

I den svenska truppen till sommar-OS i Antwerpen för 100 år sedan fanns elva man från Gävle. En tennisspelare, en ishockeyspelare och nio friidrottare. Bland dem en nittonårig längdhoppare med rötter i Ockelbo.

Det sägs att det betyder tur och lycka om man hittar en fyrklöver så nu satt han och letade efter en sådan på den gröna gräsmattan. Men han hittade ingen.

Rolf Franksson var nitton år, skulle fylla tjugo om elva dagar. Han kom från Ockelbo, tävlade för IFK Gävle och hade nu nått sina drömmars mål – längdhoppetsfinalen i olympiska spelen. Men det var något som inte stämde. Redan tidigt på morgonen hade han känt att det här inte skulle bli någon bra dag.

Det är sommaren 1920, olympiska spelen arrangeras i belgiska Antwerpen och trots att Europa ligger i ruiner efter första världskriget samlas ett par tusen idrottare från 29 nationer i det krigshärjade lilla landet för att göra upp om medaljerna.

En av de svenska deltagarna var alltså Rolf Franksson, och trots att han dog 1971 kan vi låta honom själv berätta hur det gick – och hur han kände det – de där spännande dagarna för hundra år sedan.

För bara några år sedan hittade man nämligen hans dagböcker från åren kring 1920 i en gammal byrå i släktgården i Ockelbo. Jag fick låna de tummade häftena av hans son Björn Franksson och blev sittande en hel kväll försjunken i de handskrivna noteringarna om träningar och förberedelser, glädjeämnen och besvikelser. Läste om den besvärliga tågresan från Stockholm ner genom Europa och om hans spikskor som fick bytas ut i sista stund.

Längdhoppstävlingen inleddes med en kvalificeringsomgång den 17 augusti där 29 man gjorde tre hopp vardera och där de sex bästa fick fortsätta dagen därpå. Det såg länge ut som fyra svenskar skulle gå vidare: William Petersson från Kalmar, som hade svenska rekordet, Erik Abrahamsson från Södertälje, Gösta Bladin från Gefle Sport- och Gymnastikförening och så Franksson.

I dagboken läser jag att de svenska pojkarna väcktes klockan 6.15, serverades frukost halv sju och tog en rask promenad innan tävlingen startade klockan nio på en bana som Franksson beskriver som ett potatisland.

Hans första hopp mättes upp till 647 centimeter. Det andra blev lite kortare, 640 centimeter. Rolf låg nu åtta i tävlingen när det var dags för tredje omgången:

”Snart blev min tur. Spännande! Måste öka! – Hoppet mätte 673 cm och därmed placerade jag mig som fjärde

man. – – – I dag onsdag går finalen på eftermiddagen. Nu har jag skrivit och tänkt på detta längdhopp så att jag blivit riktigt nervös.”

Därefter följer fyra tättskrivna sidor med blyertsanteckningar från andra friidrottsgrenar som han bevakar med stort intresse: höjdhopp, 5 000 meter, dragkamp och 110 meter häck. Sedan är det bara tomma blad i Rolf Frankssons idrottsdagbok från Antwerpen!

Så otroligt snopet

Men jag fick ju med mig ytterligare ett handskrivet häfte och där hittar jag hans anteckningar från slutomgången i OS-finalen. De är skrivna i juni 1921, alltså nästan ett år senare, då han tydligen sitter och bläddrar i den dagbok som han så abrupt avslutade:

”Banan var ej densamma som föregående dag. Denna var visserligen betydligt lös men dock avsevärt bättre än förra. Härligt men hett. Solen lyste från molnfri himmel. ”Kalmar” hoppar först och ökar till nära sju meter. Abrahamsson och amerikanen Carl Johnson öka likaledes. Så kommer turen eller oturen till moi-même!

Hur hoppet var minns jag ej, i varje fall var det ej bättre. Jag hade en förkänsla av att jag denna dag ej skulle kunna göra något. Minns så väl hur jag satt och letade fyrväpplingar på den härliga gräsmattan och inte fann någon. Det var omöjligt att få fräs på benen. Jag åkte även ned från min fjärdeplats från försöket till sjätte och fick alltså även smörj av amrisen Templeton och norrbaggen Aastad.”

Den andre killen från Gävle, Gösta Bladin, hoppade 6,57 och kom nia i tävlingen. Han ställde också upp på 400 meter häck där han till sin egen förvåning gick till semifinal. Trots att han, som det påstås, aldrig sprungit den distansen tidigare!

Bäst bland ”våra grabbar” lyckades Erik Almlöf från IFK Gävle som tog brons i tresteg på 14,27 meter.

Samtidigt som Rolf Franksson hoppade längd i Amsterdam studerade han vid Chalmers i Göteborg – och så fort ha var tillbaka i Sverige kuggades han i en tenta i matematik, berättar han i dagboken. Några år senare tog han examen som civilingenjör och efter anställningar på olika håll i Sverige och Finland var han 1946 tillbaka i Ockelbo där han blev delägare i faderns sågverk. Han blev 71 år gammal.

Ulf Ivar Nilsson

För bara några år sedan hittade familjen Rolf Frankssons dagböcker från olympiska spelen i Antwerpen 1920. Foto: Ulf Ivar Nilsson

Flygis, vinka!

Det har varit full fart med hantverksbetonade verksamheter och byggnationer på fastigheter och lägenheter detta pandemiår. Den lilla gata eller snarare gränd som jag bor vid har nästan hela sommaren och hösten varit full med diverse firmors skåpbilar. En morgon stod där en med firmanamnet i stor text på bakdörrarna Flygis Bygg.

Nä, men då måste jag genast gå dit och se om Göran "Flygis" Sjöberg är där och snickrar. Jag ville få höra hur det stod till med honom, eftersom jag hört att både han och hans fru Carina drabbats av cancer.

Ett köksfönster i huset stod öppet, så jag lutade mig in och ropade "Flygis, vinka!" Då dök han upp den stora, gänglige mannen bakom ett nytt köksskåp som skulle inmonteras. Till min stora glädje berättade han att han behandlingen av hans prostatacancer hade lyckats och att även Carina nu verkade var fri från sin bröstcancer.

Flygis hade i december för snart ett år sedan tillsammans med f.d. förbundschefen Curre Lundmark, som också haft prostatacancer, coachat det ena laget i den Stora Cancermatchen i Skutskär – en välgörenhetsmatch där alla entréavgifter oavkortat gick till Cancerfonden. Göran tycker det är bra att vara öppen med sina problem och att man delar med sig av vad man gått igenom för att vara andra till eventuell hjälp. Jag håller med honom.

Flygis är min riktigt stora hockeyidol från tiden jag var ordförande i Gävle GIK och vi gått samman med Strömsbro IF på junior- och a-lagsnivå i ishockey och bildat laget SG 83. Laget med Flygis primus motor var så bra att det var ytterst nära att få göra Brynäs sällskap i elitserien. Hur nu det skulle ha utfallit för ishockeyn i Gävle, kan man fråga sig.

Göran "Flygis" Sjöberg blev i alla fall den, som de där åren kom att sätta de djupaste spårerna i mitt hockeyhjärta.

Men varför just Flygis? Jag hade ju sett ishockey i Gävle nästan varje vecka sedan mitten av 50-talet och i Gävle hade det ju sedan Stöveln Öbergs storhetsdagar drällt av landslagsstjärnor och andra spelare av högsta internationell klass. Spelare som jag också beundrat och naturligtvis måste sätta före Flygis, då det gäller ishockey-skicklighet. Men Flygis hade någonting som ytterst få kan uppvisa. Ett dj-ar anamma utan like. Han visste inte vad det innebar att ge upp. Han vägrade bara att förlora. Det fullkomligt sprutade adrenalin om honom.

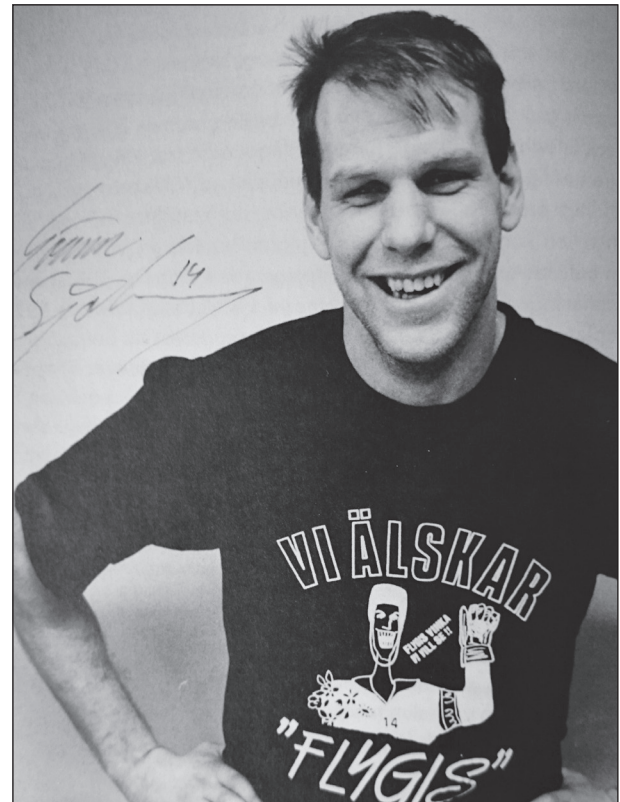
Göran "Flygis" Sjöberg, född 1960, började spela ishockey i GGIK:s Stjärnserie i slutet av 60-talet och spelade sedan hela vägen från pojklag till GGIK:s A-lag i div 2 och div 1. Sedan lockades han till i Brynäs IF i Elitserien säsongerna 1982–84 innan han var tillbaka i fadershuset med de två säsongerna 1984–86 i S/G 83.

Han dominerande redan under pojk-och junioråldern med ett härligt spel- och målsinne både på isen och som lång, stor mittback på fotbollsplanen. I en junior-DM match i hockey mot Hofors borta gjorde han t.ex. åtta mål på raken.

Flygis pappa John Sjöberg var en duktig bandyspelare i Forsbacka IK. Han var bl.a. med i den seriefinal på Strömvallen 1951 mot Bollnäs då publikrekordet för bandyn i Gästrikland med 8426 åskådare sattes. Det står sig än. Tyvärr kunde laget inte helt rå på Bollnäs landslagsmålvalet "Yppe" Palmqvist utan förlorade till slut med 2–3.

När Göran flyttat ut från föräldrarna i hemmet i Strömsbro, pratade jag med hans mamma Iris, när hon i en fotbollsmatch på Andersbergplanen som vanligt stod och serverade Godisspelarna varm dryck och egenhändigt bakade bullar. Jag frågade om det inte blev tomt nu efter Göran. "Jo, verkligen och i synnerhet i kylskåpet". Jag förstår henne. Jag har Görans egna ord på att han drack otroliga 27 liter mjölk i veckan!

Den ärevärdiga bandy- och ishockeystaden Västerås med sitt VIK Hockey satsade hårt under 80-talet för att komma tillbaka till högsta divisionen. Man värvade Flygis inför säsongen 1986/87 och under några minnesvärda säsonger kom han att vara hjärtat i det lag som närmade sig Elitserien. Sakkunniga säger att han blev tungan

på vågen. Han gjorde saker, som bara han kunde och genom ett enda byte kunde han tillföra just den energi som laget behövde för att vända en hotande förlust till seger.

Jag brukade i media med stort intresse följa VIK Hockeys och Flygis kamp för att nå Elitserien. I början blev han starkt ifrågasatt i Västerås. Burop och hänfulla tillmälen haglade mot honom från läktarna. Man tyckte han verkade mest lång, trög och inte särskilt teknisk. Men så småningom började man mer och mer imponeras av hans stora krigarhjärta och förmåga att aldrig ge upp. Som stor, tung och ytterst svärstoppad forward växte han ut till lagets store härförare och Rocklundapublikens kelgris. Eftersom publiken ständigt skanderade "Vi vill se Flygis vinka" lät ett tryckeri i staden trycka upp T-shirtar med texten Vi älskar Flygis som såldes i kopiösa mängder.

Flygis blev kvar i Västerås IK i sex lyckosamma säsonger varav tre i Elitserien, innan han återvände till Gävle och Team Gävle 1991/92. Sedan var det dags för en tränarkarriär med start som coach för Storhamar i Norge. Hans största meriter som tränare är nog de tre säsongerna Brynäs 1995–98 och de i AIK 98–99 och HV 71 2005–2007 som assisterande tränare till sin gamla coach i Västerås Per Mårts.

Mr GGIK, Curt Larsson, som kan precis allt om alla GGIK-spelare har skickat följande sammanställning av Flygis tränarkarriär:

1994–95	Storhamar Norge	Head coach
1995–96	Brynäs IF Elitser.	Head coach
1996–97	Brynäs IF "	Head coach
1997–98	Brynäs IF "	Head coach
1998–99	AIK Solna "	Ass. coach
1999–2000	Västerås IK "	Head coach
2000–2002	Gävle GIK	Sportchef
2003–2004	Brynäs IF J 18	Head coach
2004–2005	Hille/ÅIK Div. 1	Head coach
2005–2006	HV 71 Elitserien	Ass. coach
2006–2007	HV 71 "	Ass. coach
2011–2012	Falu IF Div. 1	Head coach
2012–2013	Falu IF "	Head coach

Nils Frölander

En gång Champ, alltid Champ

Flashbacks. 80-talet. Jag satt en sen söndagskväll på restaurangen på C-stationen i Göteborg. Hade dömt Frölunda. Väntade på nattåget till Gävle. En starköl som sängfösare. Trångt och fullsatt på fiket trots den sena timmen. En "lodare" kom fram till mitt lilla bord och frågade hövligt: "kan jag sitta här?" Han hade en bira med ett glas med sig. Självklart sa jag. Han slog i och vi bara satt där. Drack öl. Tysta. Efter ett tag kom en kompis till "min" lodare. Även han försedd med glas och bira. Såg minst lika sliten ut som min nya kompis. Han nickade mot oss på håll med en nick som förmodligen betydde att "jag får väl sitta med er?" och med den något udda öppningsfrasen "tjena Champ" till min okända bordsgranne slog han sig ner. Handslaget avslöjade att dom var polare. Jag kollade bort mot Gävletåget. Kände mig överflödig och lite obekvämt i sammanhanget.

Den förste gentlemannen frågade mig plötsligt vad jag gjorde i Götet. Jag svarade att jag var hockeydomare och att jag ikväll dömt Frölunda på Scandinavium. Å fan sa han, ja där har jag boxats en gång. "En fin tid i mitt liv" sade han eftertänksamt och med lite vemod i rösten.

Vad säger du? sa jag intresserat. Jo jag var boxare förr vetta du, en av de bästa faktiskt. Det stämmer sa hans polare, han var bäst. Boxades i OS! Vad fan säger du sa jag häpet, vad heter du? Hasse Thomsén sa "lodaren", han blev uppriktigt glad att nån ville lyssna och mindes, de båda började snackade boxningsminnen på den bredaste göteborgska jag hört sen Sonja Hedenbratt. Fascinerande.

Och jag höll på att missa Gävletåget. Thomsén var ju faktiskt en av mina favoriter. Flerfaldig svensk mästare i tungvikt. OS-brons i München -72. En bra boxare. Offensiv. Hade glimten i ögat under intervjuerna, en riktig Göteborgare, och visst hade han alltid sin dotters lyckonalle på pallen i ringhörnan under matcherna! Även i OS! Bara en sån grej. Jag hann säga det till honom innan jag fick springa till Gävletåget. Grabbarna (The Champ och hans kompis) beställde förmodligen in ytterligare en eller annan bira i natten. Medan jag i sovkupén funderade över hur liten världen är och hur allt hänger ihop, och så mycket intressant man får

Så här ser Christer ut när han sitter och minns.

höra om man bara snackar lite med de okända människorna man alltid har runt omkring sig på resor. Och att man aldrig skall döma "hunden efter håren". Så för några år sedan en notis om att gonggongen gått för allra sista rondon för OS-boxaren Thomsén. Mindes naturligtvis kvällen på stationen i Göteborg. Vila i Frid Hasse! Fick han nallen med sig i kistan?

Christer Carlsson

Språkförbistring

Som nyanländ till Gävle 1952 från min hemstad Härnösand ville jag naturligtvis fortsätta spela fotboll, handboll och bandy, som jag under min skoltid flitigt ägnat mig åt i stället för att lägga mer tid åt läxorna.

IFK Gävle blev den förening jag först kom att tillhöra i dessa sporter. I handboll spelade jag i klubbens lag i div 3 de två säsongerna 1953/54 och 1954/55. Sedan lade föreningen ner sin handbollsverksamhet och vi som ville fortsätta med handboll övergick till Sportarna (GSGF). Jag ska inte gå in på de evigt bedrövliga planförhållandena för handbollen i Gävle, som så småningom tog död på denna härliga sport i distriktet.

Men Sandviken, dom hade den förnämliga Jernvallsarenan, och min första match där var i en DM-semifinal mot Sandvikens AIK i december 1953, som i en målsnål match vann med 7-6.

Nu hampade det sig inte bättre, än att när jag i första halvlek skulle luta mig ner och täcka ett lågt svepande s.k. underskott från den länge sandvikspelaren Flobergs långa arm, så fick jag hans näve mitt i plytet. Enligt mina lagkamrater hade jag till publikens stora förtjusning krupit omkring på golvet ropande "Tänd lyset!"

När jag kvicknat till och var på väg ut ur hallen till halvtidsvila kom SAIK:s lagledare Roland "Pullick" Brodin fram och lade handen på min ena axel och sa "Du är händig, du".

Vilken fin gest av motståndarlagets ledare, tyckte jag. Han ville väl trösta mig för den alltmer uppsvällande fläskläppen med några berömmande ord. Händig, han menade nog att jag hade gott handlag med bollen. Sympatisk ledare!

Så småningom då jag var sekreterare i vårt då existerande Handbollsförbund, blev jag bättre bekant med "Pullick". Men då hade jag redan fått lära mig, att händig i Sandviken betyder det någonting helt annat än i Ångermanland.

Nils Frölander

Folke Alnevik

- vår förenings äldste medlem och världens äldste olympiske medaljör har avlidit 100 år gammal

I olympiska spelen i London 1948 sprang Folke tillsammans med Kurt Lundquist, Lars-Erik Wolfbrandt och Rune Larsson i det svenska stafettlaget på 4 x 400 m in på tredje plats och erövrade därmed OS-brons.

Folke hade två år tidigare också varit med om att ta EM-brons för Sverige på 4 x 400 m i Oslo 1946.

Han har dessutom blivit både akademisk och militär världsmästare på 400 m och stafett 4 x 400 m samt samlat på sig sex SM-medaljer nämligen

1945 och 1946 brons på 400 m för I 14 IF

1947 guld på 4 x 400 m och silver på 400 m för Stockholm Studenternas IF

1948 silver på 400 m för I 14 IF

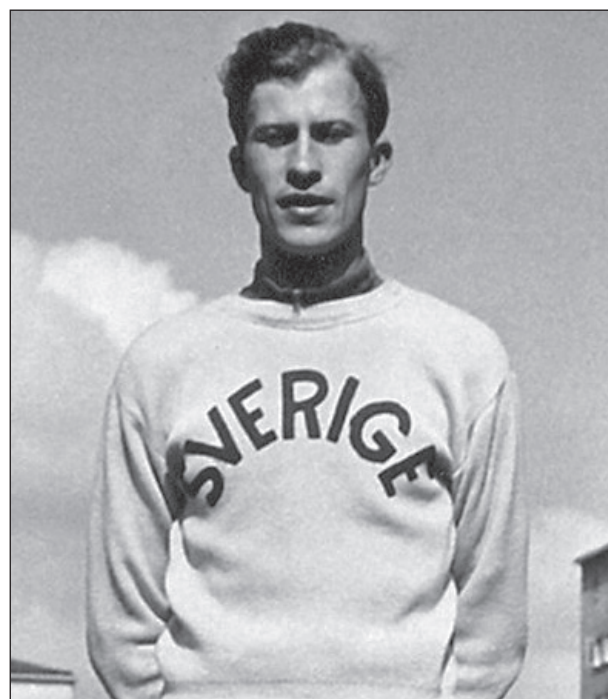
1949 brons på 400 m för GSGF (Sportarna)!

Folkes personbästa tid på sin specialdistans 400 m var 48,1 sekunder. Enligt sonen Mats Alnevik var Folke så sent som några år sedan prisutdelare på friidrotts-SM i Gävle. Då konstaterade han nöjt att hans personbästa hade räckt till medalj. Alltså cirka 60 år efter OS-medaljen och då ska man jämföra hans kolstybbsbanor med dagens allvädersbanor och hans spikskor med spikar av järn med dagens högteknologiskt utvecklade löparskor.

Folke Alnevik var officer vid Kungl. Hälsinge Regimente I 14 i Gävle dit han kom 1941 från Bollnäs. Många av länets idrottmän har sedan haft Folke som sin uppskattade kapten och kompanichef under värnplikten.

Under några år tävlade Folke för sin arbetsgivare I 14, men han tillhörde också Gefle IF som ju på 40- och 50-talet var späckat med stjärnlöpare.

Efter sin löparkarriär blev han ledare och under åren 1959–1970 var han bl.a. ordförande i Gästriklands Idrottsförbund. Efter sin militära pension var han några år fritids-

chef i Älvkarleby kommun, där han startade Älvkarleby Golfklubb. Han spelade golf och körde bil tills han var 95 år. Hans hustru, som sina sista levnadsår var rullstolsbunden, sköttes på bästa sätt om av Folke, som därefter bodde ensam kvar i hemmet. Ända till november i fjol gick han varje vardag, helt klar i huvudet, ut på stan i Gävle och åt lunch.

Enligt sonen Mats blev Folke under våren isolerad som många andra äldre. Han drabbades av covid-19, som han klarade av, men avled efter en komplikation av blodförgiftning den 28 augusti.

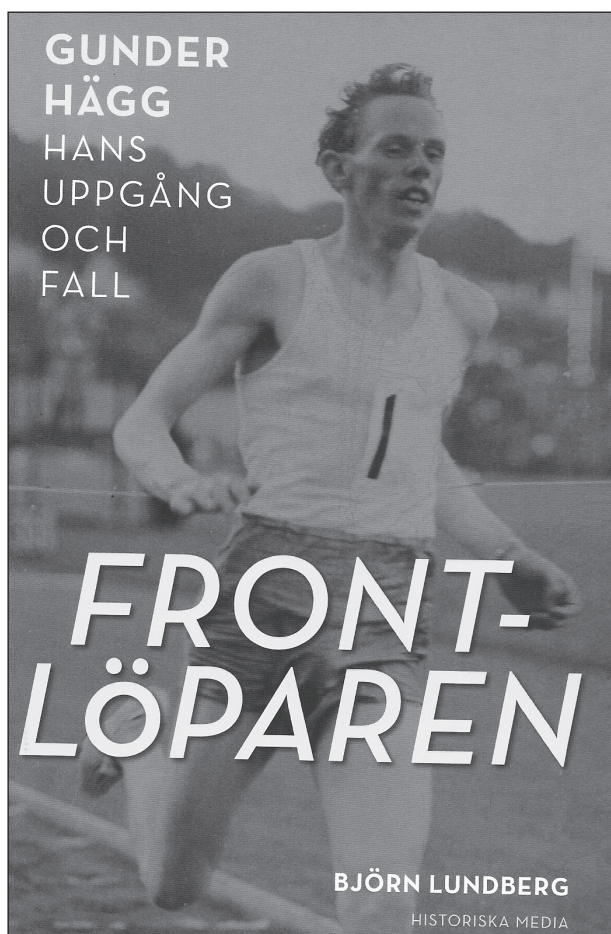
Nils Frölander

Vidstående foto togs av Mats Åkerlind, när han och Barbro Fahlstedt uppvaktade från Gefle IF Friidrott på nyårsafton 2019 då Folke Alnevik fyllde 100 år. Han uppvaktades då också bl.a. med blommor från Svenska Friidrottsförbundet och Gästriklands Idrottsförbund. Bilden visar när Barbro Fahlstedt överlämnar en pärm fylld med Folkes alla resultat och meriter. En gåva som han uppskattade mycket. "Alla namn och platser väcker en mängd minnen och jag har svårt att lägga från mig den" berättade Folke.

FRONTLÖPAREN

Gunder Häggs uppgång och fall

Svensk idrottshistoria har många stjärnor, men ett fåtal är en myt på det sätt som Gunder Hägg skildras i "Frontlöparen Gunder Häggs uppgång och fall". Historieforskaren Björn Lundberg har presterat en suverän idrottsbiografi även för den allmänt historieintresserade. Flyhänt och spännande berättar han om det svenska löparundret på 1940-talet.

Läsaren följer Gunder genom livet, född 1918 när spanska sjukan härjade i Jämtland. Från torpet och som bond-dräng till brandkåren i Gävle med hyfsad lön och generösa villkor för träning och tävling. Därifrån till Malmö med fördubblad lön som konfektionshandlare. Till sist att tillsammans med hustrun försök att trivas hemma i Albacken. Rafflande följer vi Gunders lopp, men särskilt läsvärd blir historikerns skildring av Gunder mitt i 1940-talets krig, kris och folkhem. Läsaren gör med Gunder en klassresa genom folkhemmet. I många situationer känner vi igen hans självkänsla, präglad av intergritet och med egensinniga om-dömen.

Gunders träning

När Gunder vintern 1940 blev inkallad till finska krigs-gränsen, övervann han beredskapens tristess genom sanslös träning. I kylan snöpulsade han och sprang ryckvis i max-fart. Gösta Olanders råd innebar träning i naturligt krävande terräng. Ett dagligt pass ryckträning kunde ta 40 minuter. Gunder ratade långsam mängdträning utan tillbringade all sin träningstid nära maxbelastning. En egenhet var också att

Gunder brydde sig föga om uppvärmning och nedvarvning. Ändå drog han aldrig på sig skador.

Gunder och Arne två profiler

Gunder och Arne blev ambitiösa förebilder, folkhemmets och beredskapsårens mansideal. Fattigpojken från skogsbygden eller jämnårige läroverksgrabben och blivande folkskolläraren från Västergötland, skotsamma i liv och arbete. Målmedvetna såväl på som utanför löparbanan. Först på äldre dar blev de mycket goda vänner med hjärtlig jargong. Till Gunders förtjusning gick ett vykort fram adresserat "Till den evige Tvåan Vänersborg"

Taktik och växeldragning var inte att tänka på för Gunder eller Arne. Konkurrenter i världseliten blev frustrerade av deras sätt att disponera loppet. Gunder placerade sig med sin naturliga elegans i fronten. Eller svepte till synes oberörd förbi fältet bakifrån. Arne hängde kraftfullt på så tätt han orkade för att slå om till explosiv spurt. Segern betydde mer än tiden. Världsrekord blev det ändå. Gunder hade yttre motivation och sprang för rekord och pengar. Arne besatt en inre motivation för idrott, träning och tävling.

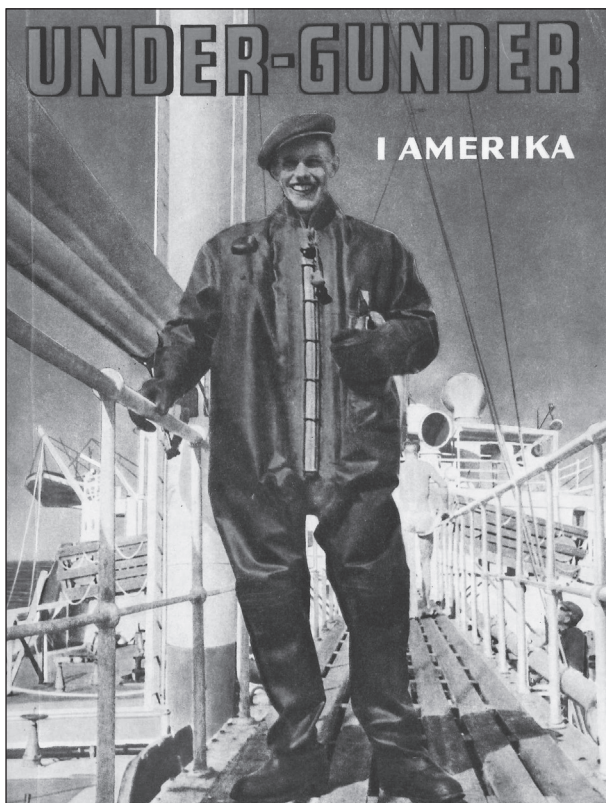
Trots krig ville världen uppleva det svenska löparundret. Opinionen mot att Gunder tävlade i Nazityskland var svag eller obefintlig. Det lönade sig inte att invända mot den högsta idrottsledningen, där det fanns gott om nazi-sympatier. Efter succé på Berlins Olympiastadion i juni 1941 blev 23-åringen inbjuden till Zarah Leanders lyxvilla för party bland nazister.

Gunder till USA

En turné i USA lockade Gunder 1943, trots att tre veckor på Atlanten var livsfarligt under brinnande krig. Amerikansk press och idrottsledning var till en början brydda inför Gunders avmätta personlighet, men snart jublade även den amerikanska publiken och media över den unike frontlöparen. Det gjordes till och med gällande, att Gunder förbättrade Sveriges relation till USA i rådande krigstid. Under turnén ingick Gunder en hemlig förlovning, glädde sig åt att träffa sin filmidol Greer Garson och tog några löp-steg med Cary Cooper på dennes ranch.

Frontlöparen Gunder Hägg, Malmö AI, följd av Arne Andersson.

Gunder på väg till USA.

Under 1940-talet lyssnade svenskarna på radio som aldrig förr. Sven Jerring blev avgörande för "Häggfebern". Hans referat innebar nationell samling och avkoppling från dystra nyheter. När Gunder gjorde sin segerturné i USA satt svenska folket uppe på nätterna och lyssnade till knastrig kortvåg.

Redan 1940 efter Gunders första succé på Stadion stoppade en nöjd arrangör tre hundralappar i Gunders ficka och var själv glad över föreningens förtjänst. Gunder blev starkt i sin uppfattning att framgångsrik löpning resulterade i bra jobb och god ekonomi. I takt med världsrekord och publiksuccé skärptes rykten om klirr i klubbkassor och frikostig belöning till löparna.

Proffspengar

Efter en tävling i Eskilstuna 1941 hade Gunder kvitterat

Sven Jerring intervjuar Gunder. Rikstränaren Gösse Holmér lyssnar.

ut 350 kr som registrerats genom hans förening Gefle IF. Gunder avstängdes tio månader och Gefle IF förbjöds att arrangera tävlingar under ett år. När Gunder återkom 1942 och presterade tio världsrekord inför utsålda arenor flödade det i klubbkassor och löparna kvitterade ut allt större gage, väl mycket på bekostnad av klubbarnas vinst. Löparundrets penningflöde måste stävas.

Tidningar granskade och avslöjade "proffspengar". Gunders och Arnes inkomster var betydande. Två till tre tusen kronor kunde kvällens belöning bli. Att jämföra med en tjänstemans årslön cirka 6000 kr. Beräknat på försök till bevisade gage sprang Gunder in cirka 150.000 kr (Idag ca 3 miljoner). Men då var nog inte allt inräknat.

Livstids avstängning

Tidens rigida amatörism tog vid med räfst och rättarting. Att livnära sig och tjäna pengar på att idrotta var omoraliskt och orättvist mot konkurrenter som var sanna amatörer. Femton elitlöpare i olika "löneklasser" dömdes till livstids avstängning, medan många ledare klarade sig lindrigt undan.

I 1940-talets folkhem engagerade domen en delad opinion. I Friidrottsförbundets dömande instans satt representanter för klubbar som betalat pengar till löparna. De dömande var höjdare i näringliv och stat, ekonomiskt oberoende. De unga dömda ur annan samhällsklass behövde pengarna de tjänade på sin idrott. Per Albin hade berömt löparundrets betydelse för positiv anda i landet under svår tid. Tidningarna Arbetet och Ny Dag ansåg att förbundets herrar inte hängt med i tävlingsidrottens utveckling.

Gunder 27 år tog emot nyheten i radio med en attityd man vant sig vid. Att kalla domen rättvis tyckte han var vedervärdigt. Berömmelsen och idrotten var slut, men livet fortsätter, konstaterade han nästan lättad. Gunders Häggs liv fortsatte i sextio år med hustru och tre barn, som upplevde sig befriade från idrott. De sista åren fördjupade sig Gunder Hägg i läsning om sin epok 1940-talet och Andra Världskriget.

Forts. nästa sida

Gunder i Gefle IF 1941–1943.

Gunder Hägg i Gävle

När Mats Åkerlind var utbytesstudent i USA 1977 hade han Gefle IF:s träningsöverall på sig vid uppvärmningen inför en stor skolävlning. Plötsligt skyndade fyra äldre herrar ur tävlingsledningen fram till honom. Vad ville de?

– Gefle IF, det var ju klubben som Gunder the Wonder tävlade för!

Läs Mats Åkerlinds artikel om Gunder Hägg i boken Gästrikeidrotten före 1950! Där berättar han detta och mycket annat om Gunder Hägg som legendar och om hans tid i Gävle. Vid "Nådaspelet" 1942 på Strömvallen efter Gunders första avstängning, var det starka känslor när Gunder missade världsrekordet på 3000 m med en sekund inför rekordpublik. Några dagar senare i SM var Gunder slutman i GIF:s favoritlag på 4x1500 Den lovande Henry Eriksson lämnade över ledningen till slutmannen Gunder, som för en gångs skull klappade igenom. Han bar på rejäl infektion och avstod all löpning i tre veckor.

Valborgsmässoafton 1941 hade Gunder 23 år stigit av

tåget i Gävle. Brandchefen Sven Rohlén hade agerat för att få med honom i stadens löparstall. Första maj gjorde Gunder sitt första träningspass i Gävle. Som alltid kort och intensivt. Han var nöjd med terrängen. Beredskap, tävling och träning innebar att han var borta i perioder från jobbet. I Gästrikland ställde han upp i distriktstävlingar, bl.a. i terräng-DM och i skidtävlingar.

Myten om sig själv spädde Gunder på med framträdanden i alla möjliga sammanhang.

Han tog dock avstånd från såna försök att hedra hans minne som inte föll honom i smaken. "Den djävla myren har jag aldrig varit på! Jag sprang inte på myrar", deklarerade han inför turistskylden "Gunders mosse" i Vålådalen. När han blev på det klara med att proggbandet Gunder Hägg bestod av socialister uttryckte han sitt ogillande. Gruppen bytte snart namn till "Blå Tåget". Däremot förklarade han sig mäkta stolt som förebild till statyn Löparen.

Bo Nordlund

En stjärnvärkning i sista stund

Han sköt Sverige till vår hittills enda VM-final, var en starkt bidragande orsak till Milans ligaseger säsongen 1950–51, tilldelades den första svenska guldbollen och rankas av flera medier som en av de tre största svenska fotbollsspelarna genom tiderna.

Men höjdpunkten på Gunnar Grens karriär måste ändå ha varit när han fick dra på sig Gefle IF:s tröja.

Det är juli 1957. Gunnar Gren har flyttat hem till Sverige igen efter sju år i Italien, först med Milan och som en tredjedel i Gre-No-Li och sedan med Genoa och Fiorentina. Han är 37 år nu och spelande tränare i Örgryte.

Samtidigt förbereder sig Gefle IF för en vänskapsmatch mot det österrikiska laget SC Wacker, ett slags knätofsarnas Harlem Globetrotters som åkt runt i Sverige och gjort knödel av allt motstånd. Men det regnar.

Och GIF-ledaren "Stav-Erik" Nilsson är bedrövad. Matchen måste skjutas upp. Folk som har kommit långväga – vissa har tagit taxi ända från Uppsala – för att beskåda stjärnparaden måste vända i grinden. Den stora stjärnan, landslagsbacken Orvar Bergmark, som skulle förstärka GIF i matchen och locka lite extra publik har inte tid att vänta och åker hem till Örebro.

Österrikarna är inte glada heller. De vill ha 1 500 kronor extra för att spela matchen dagen därpå.

Gefle har redan lånat in SIF-spelarna Arne Hodin och Curt Cahlman och Lasse Eriksson från Hofors, men det saknas en riktig stjärna. Då får "Stav-Erik" en idé. Gunnar Gren har spelat träningsmatch i Delsbo och nog kan det vara värt ett försök att slå honom en signal...

Efter några böner tackar Gren ja och beger sig direkt till Gävle för att spela sin första match på Strömvallen någonsin.

Hela 5 747 personer har sökt sig till vallen den 10 juli 1957, de allra flesta för att se Gunnar Gren briljera med sin beryktade teknik. Det förstärkte GIF-laget ställer upp enligt följande: Målvakt: Rune Ågren. Backar: Rolf Hillblom, Curt Cahlman. Mittfältare: Lasse Eriksson, Arne "Ata" Persson, Kurt Eriksson. Forwards: Sture Engman, Arne Hodin, Lennart Eriksson, Gunnar Gren, Rune Åkerblom.

Matchen börjar bra för Gefles del. Wacker, som räknas som ett av Europas bästa lag, trycker visserligen på, men GIF står emot fint till en början. Arne Hodin är till och med nära att ge GIF ledningen i den elfte minuten.

När österrikarna lägger i nästa växel hänger dock inte GIF med. Forwardsstjärnan Paul Kozlicek gör tre snabba mål i första halvlek och efter 65 spelade minuter står det 5–0 och gästerna dansar wienervals med svenskarna.

Arne Hodin och veteranen Gren är de enda Geflespelarna som

motsvarar förväntningarna. I 75:e minuten slår Gren ett fint inlägg till Rune Åkerblom som denne förvaltar på bästa sätt, skott i nät när målvakten räknat med passning.

Gefle och Åkerblom får till ytterligare en reducering, men österrikarna vinner med klara 6–2.

Efter matchen är Gunnar Gren imponerad av medspelarna.

– Hodin är en man för landslaget. Han är utomordentligt teknisk och en strateg av stora mått. Lasse Eriksson är hyperbra och GIF-grabbarna skötte sig inte alls dåligt, säger Gren till Arbetarbladet.

Gefle Dagblads reporter ger Gren positiva nyheter:

GD: Nalle Halldén i Uttagningskommittén anser dig vara given i det svenska A-landslaget och lika given i VM-laget till nästa år!

– Nej, vad säger du, det var faktiskt en rolig överraskning även om vi låter Nalle stå för det själv, säger Gren.

Ett år senare dundrar den då 38-åriga Gunnar Gren in 2–1-bollen i den 81:a minuten av VM-semifinalen mot Västtyskland på Ullevi. I finalen ställs Sverige mot 17-åriga underbarnet Pelé. Resten är betydligt mer känd fotbollshistoria än matchen på Strömvallen året innan.

Jimmy Morén

En bild säger mer än tusen ord, och ni ser ju själva här ovan. Gunnar "Il Professore" Gren. I Gefle IF:s vita tröja. Bilden är tagen ganska precis ett år innan den klassiska VM-finalen mellan Sverige och Brasilien på Råsunda. Foto: Gefle Dagblad

Äpplet som inte föll långt från päronträdet

Sista veckan i oktober kunde vi läsa i lokalpressen att Johan Markusson blivit VD för Växjö Lakers HC.

Då vill jag väldigt gärna berätta för er, som inte redan visste det, att denne Johans morfar var vårt distrikts stora bandylegend Torvald Åkerlöf från Forsbacka som avled 2018. En morfar som Johan beundrade väldigt mycket.

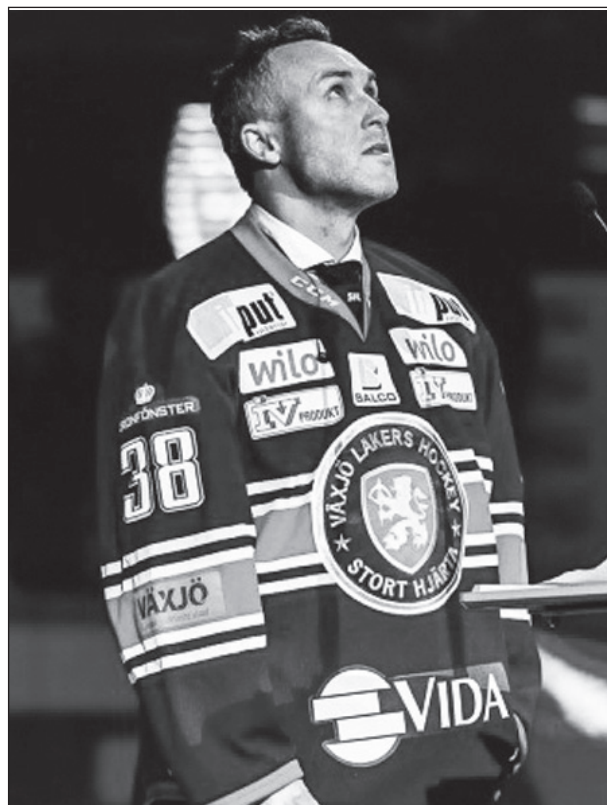
Johans pappa Sture Markusson som avled samma år, var också en mycket duktig bandyspelare, som spelade både i Gävle Bandyklubbs lag i näst högsta serien och Hamrångefjärdens IK, som 1972 med svärfar Torvald som spelande tränare vann både lilla DM och div III.

Johan hade som moderklubb Hagströms SK, men redan under gymnasietiden på Polhemsskolan var han med i Brynäs IF:s J 20 Superelitlag. Han fick t.o.m. vara med i en elitseriematch. Då han som senior inte fick en fast plats i laget spelade han två säsonger 1999–2001 i Bodens IK och sedan fyra säsonger i IK Oskarshamn innan han slutligen 2005 kom till Växjö Lakers HC.

Han blev lagkapten efter fyra år och som trotjänare under nio säsonger i Lakers var han med om att spela upp laget till Elitserien 2011 och sedan som lagets härförare, energispruta och tacklingsmaskin bli oerhört populär hos växjö-supportrarna.

Han avslutade sin ishockeykarriär 2014 och fick ett par år senare sin tröja upphissad i Vida Arenas tak.

Nils Frölander

Här ser Johan andäktigt upp mot taket i Vida Arena, Växjö dit hans matchtröja nu hissas.

Olle Olsson

En av de stora ledarna inom Gävle GIK Friidrott och Skidor avled i våras.

Olle jobbade i det tysta inom klubben och förekom sällan i media.

Han var mycket engagerad i mångt och mycket.

Engagerade sig i Friidrott med träningar och löparskola för flickor och pojkar. GGIK var först med löparskolor i varje fall inom distriktet

Engagerade sig i att få allvädersbanor till Gavlevallen.

1977 ordnades en uppmärksam stafett i media – från Hudiksvall till Ström-vallen, där en bulletin om allvädersbanor lämnades över till kommunalfullmäktige. Banorna klara 1984.

Engagerade sig i projektet "Håll Sverige rent" där Olle bl.a. plockade skräp i Sätterskogarna.

1971 beslöt GGIK att ta

återuppta Skidor i programmet igen. Olle var en av dem, som fick i uppdrag att göra GGIK stora i skidor igen. Ett femtiotal ungdomar, pojkar och flickor slöt upp till träning första säsongen.

GGIK var nämligen stora i Skidor på 20-talet. När Vasaloppet startade 1922 deltog Johan "Jocke" Widell och blev 6:a bland 130 deltagare.

Den 19 januari 1971 hölls första serietävlingen för ungdomarna. Trots det kraftiga tövädret var det ett 20-tal ungdomar som deltog. Tyvärr varade satsningen bara två år, då den nya klubben Skidkamraterna startade 1973.

Friidrottsbröderna Lasse och Ole Hall blev väldigt framgångsrika i skidor. Lasse är för övrigt Fritidsföreståndare på Helges nu.

Engagemanget för skidor visade Olle genom att hämta snö från Gavlerinken och göra skidspår i elljusslingan vid Sättravallen.

I det civila jobbade Olle på Posten och som perfektionist fick han i uppdrag att göra nerskärningar inom Posten genom att räkna stegen till brevinkasten. Brevlådorna blev nu placerade intill vägen i stället.

Postutdelningen på eftermiddagarna upphörde också.

Olle Olsson var en mycket engagerande och omttyckt GGIK-are och han lämnar ett stort tomrum efter sig.

Curt Larsson

Hagströms Tennisklubb

– en liten sportklubbs levnadshistoria

Hagströms Sportklubb (HSK) hade en sektion för tennis med utomhusbana vid slutet av Lekgränd i området som byggdes 1968. För att öka och ta tillvara tennisintresset bland ungdomar i Hagström kom idén upp om att starta en egen tennisklubb kring utomhusbanan. En förhoppning var att komma igång med tenniskurser för pojkar och flickor i ålder 8–12 år, kanske även kurser för motionsspelare och eventuellt tävlingar. Ett informationsmöte för allmänheten hölls i HSK:s klubbрум 10 maj 1978 och en styrelse valdes för kommande år med Bo Bergstad ordf., Kjell Nygren sekreterare, Peter Branneryd kassör, Hans Bäckman och Torbjörn Olsson ledamöter, Sonia Nygren och Märta Dellengård suppleanter, Per Skoog och Rune Jonsson revisorer.

Namnfrågan diskuterades och förslag var HAGA TENNIS. Kontakt togs med Nils König som var en drivande man inom HSK och även inom kommunen, bl.a. ledamot i fritidsnämnden. Han rekommenderade registrering under namnet Hagströms Tennisklubb för framtida kontakter med kommunen. I tennissammanhang kunde namnet HAGA TENNIS eventuellt användas ansåg han.

Tennisklubben fick en flygande start med 34 st tecknade abonnemang första sommaren 1978. Den 18–20 augusti detta år arrangerades DM utomhus för flickor åldersklass f. 64–65 och f. 66 och senare. Deltagare fanns från Gävles alla klubbar som GTK, STK, VAIF och HTK och i listorna återfinns namn, som sedan de närmaste åren återkom bland de bästa i GTK. Arbetarbladet uppmärksammade att en ny tennisklubb hade bildats, som arrangerade DM för flickor. Gefle Dagblad hade som rubrik Var fanns tennisflickorna? när man skrev om junior DM som inleddes 18 augusti på Stadsträdgårdens banor. Men det fanns en fortsättning längre ned på samma sida med rubriken "...Här fanns i alla fall dom yngre flickorna" med Hagströms tennisklubb som arrangör. "Det blev en underhållande och ofta välspelad tennis som flickorna presterade. Åsa Bäckman och Ulrika Jonsson är två nya flickor från VAIF och är mycket lovande och som säkert kommer att höra talas om sig i framtiden. Yngsta flickan i klassen Jenny Lind visade också upp en verkligt talangfull tennis."

Den lyckade början på den nybildade tennisklubben fick ordf. och sekreteraren att sända följande brev till fritidsförvaltningen i kommunen den 31 oktober 1978. "Härmed anholder Hagströms Tennisklubb om bidrag för att anlägga två tennisbanor på Hagströms idrottsplats. Intresset i Hagström är mycket stort för tennis både bland vuxna och ungdomar. Klubben har idag endast tillgång till en utebana, som enbart kan användas under sommarsäsongen. Denna enda bana är självfallet helt

otillräcklig för att kunna tillgodose det stora behovet. Hagströms Tennisklubb väddar därför att i samarbete med kommun och ev. industri tillsammans med klubben söka lösa denna fråga.

Önskemålet är att kunna anlägga tennisbanorna med plasttält snarast på plats, som finns planerad på Hagströms idrottsplats." Något svar på denna skrivelse har ej kunnat återfinnas. Vintern 1979–1980 finns noteringar om att två flickgrupper tränades i VAIF:s tält i Valbo på lördagar och detta pågick i flera år (tränare Hans Bäckman och Bo Bergstad). Rapporter om ungdomsträning gavs till kommunen och aktivitetsbidragen bidrog till en stabil ekonomi i klubben.

I början på 1980-talet arrangerades ett par gånger distriktsfinal i Kalle Anka Cup utomhus för pojkklasser. Vinnarna gick vidare till finaler i Båstad. Flickorna från Haga Tennis deltog vid ett tillfälle i Opel Cup i GTKhallen och vann första pris. I bedömningen fanns med att man räknade antalet deltagare från en klubb i relation till totala antalet i åldersgruppen. Flickorna ställde upp till 100 %. Nästa år hade man ändrat detta underlag. En lokal Läkerol Cup arrangerades i mitten på 1980-talet med en fin pokal ordnad av Kurt Hellman, Längsvägen och anställd vid Läkerol.

Under 1990-talet började en nedgång i antal abonnemang och minskat intresse och detta ledde till att styrelsen i mitten av 2000-talet aktualiserade ett utträde ur Svenska Tennisförbundet vilket skedde 2009. Avgifterna till förbundet blev för stora i relation till verksamheten och klubben hade då sex medlemmar registrerade.

Vid en vårstädning passerade en boende från Lexe och berättade att han var bekant med Stefan Edberg, som vid något tillfälle hade besökt banan och uttryckt sig uppskattande. 2014 vann Robin Söderling Franska Öppna Mästerskapen på försommaren och det hade genomslag direkt i föräldrar som hörde sig för om spelmöjligheter på Haga banan, så kontakter har funnits med världstennisen.

I Tennismagasinet 2 maj 2014 skrev Aleksander Gabelic följande: "Jag kör ofta hemma i kvarteret förbi en gammal tennisbana, som är i förfall. I Linköpings kommun har flera banor försvunnit. Ingen tycks protestera. Svinnet av tennisbanor och framförallt asfaltbanor är en nationell epidemi, som har medfört att spontantennisen nästan helt har försvunnit. Själv har jag underbara sommarminnen av att spela tennis på kvarterets asfaltbana. Vi var alla Grand slamvinnare."

Detta är uppmuntrande läsning för styrelsen och medhjälpare som varje 1:a maj i 42 års tid har städad

Styrelsen tar kaffepaus vid vårstädningen i april 2017.

Fr.v. Stig Hånell, Bosse Andersson, Kjell Nygren, Bo Bergstad och Kurt Hellman.

banan och utövat tillsyn under sommaren. Nytt nät har inköpts några gånger. En höst försvann det och hittades i Stenbäcken nästkommande vår då stål-vajern blänkte lite under vattenytan i förmiddagssol. Linjerna har målats många gånger och ökar banans attraktivitet. Stolparna till nätet har svetsats. Dörren och nätet runt banan har utsatts för förstörelse. När dörren slutade att låsas för ca 10 år sedan upphörde detta.

Kurt Hellman överst på Längsvägen har i många år varje vecka sett till att abonemangsschema funnits vid brevlådan och där man har kunnat skriva sitt namn för strötider och även låda för betalning. Så länge banan var låst kunde nyckel hämtas där.

Den 5 juli 2019 blir ordf. uppringd av tjänsteman från gatu- och parkavdelningen, Gävle kommun. Vederbörande hade lokaliserat tennisbanan och ville kontrollera tennisbanan och bl.a. sätta upp nät men fann att det redan fanns ett nät. Marken är noterad som parkmark i detaljplanen. Då banan ligger på kommunens mark vill man överta skötseln av banan. Det finns redan 12 tennisbanor som kommunen sköter och det har skett upprustning av ett par stycken senaste året.

Vid styrelsemöte 3 september 2019 accepterades

att banan går över i kommunens regi, vilket skedde vid telefonkontakt med kommunen den 6 september 2019. Översyn och tillsyn av banan kommer att ske två gånger per år. Då det inte finns något skriftligt avtal sedan tidigare accepterade båda parter muntlig överenskommelse.

Vid årsmöte med Hagaströms Tennisklubb den 14 maj 2020 beslutades att klubben upplöses. Detta skedde enligt de stadgar som antogs vid bildandet av klubben den 10 maj 1978. Vid ett sådant beslut skall användning av kvarvarande tillgångar anges med inriktning mot idrottsfrämjande ändamål. Årsmötet beslutade att kvarvarande tillgångar överföres till Hagaströms Sport Klubbs (HSK) huvudstyrelse med inriktning mot ungdomsverksamhet.

Så blev cirkeln sluten efter 42 år då Hagaströms Tennisklubb 1978 kom från en sektion i HSK.

Avgående styrelse har en förhoppning att banan kommer att skötas väl och vara till glädje för lokalområdets barn, ungdomar och vuxna. Starten våren 2020 bådär gott då kommunens sopmaskin redan i april gjorde ren banan i stället för sju sopande kvastar den 1:a maj.

Gävle 22 maj 2020

Bo Bergstad Ordförande i 42 år

Erik "Prosten" Karlsson

– den store målskytten

Hämtat från boken 500 AIK-are av Anders Johrén

Erik "Prosten" Karlsson var den store målskytten. Han gjorde 40 mål på 43 allsvenska matcher och kom till AIK och Allsvenskan först vid 30 års ålder. Alldeles för sent ansåg han själv. Han liknade Gunnar Nordahl i sin spelstil, tung, snabb, målfarlig men kanske lite oteknisk. Han blev också målskytt i sin enda landskamp (och som en av de allra äldsta landslagsdebutanterna genom tiderna) mot Norge 1946.

Fullständigt namn: Thure Erik Wilhelm Karlsson. Smeknamn: Prosten.

Född: 4 juni 1915 i Stockholm och flyttade till Gävle 1919

Död: 19 maj 2002 i Gävle.

Yrke/arbetsplatser: Hela arbetslivet i Gävle Kommun (Installationsinspektör).

Familj: Fru Asta och sonen Stefan. ("Lill-Prosten") med 8 SM för Brynäs och 143 A-landskamper i ishockey samt äldre brodern Folke som var med i OS i Stockholm 1912 i gymnastik.

Allsvensk AIK-debut: 23 september 1945 (AIK–Hälsingborgs IF 3–4).

Position: Center.

A-landskamper: 1 1946, Norge-Sverige 0–3

Spelarkarriär:

Södra Bollklubben (1930–36)

Gefle IF (1936–45)

AIK (1945–48)

Gefle IF (1948–49)

Tierps IF

Tränarkarriär:

Södra Bollklubben

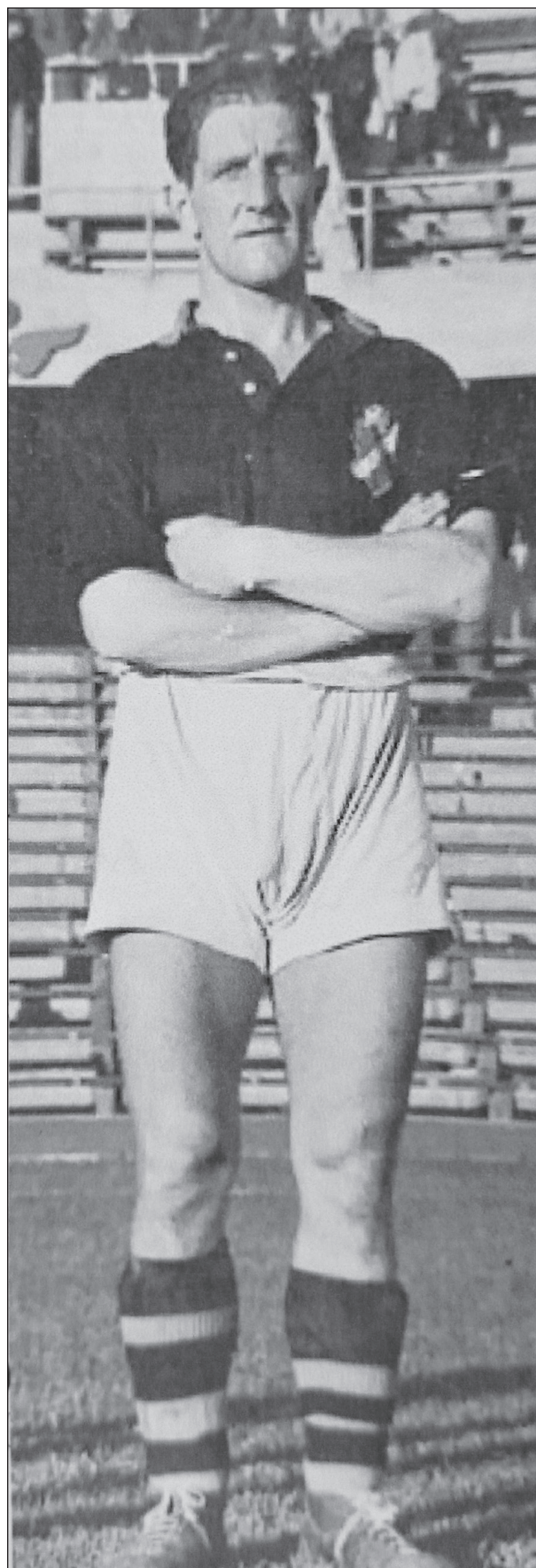
Strömsbro IF

Varför smeknamnet Prosten?

När Eriks äldre bror Folke (som för övrigt skulle bli en mycket duktig gymnast) en dag kom till skolan med en omsydd rock som var alldeles för lång kommenterade magistern med "Folke ser ut som en präst i den där rocken". Därefter fick Folke heta "Prosten" och när Erik senare kom i skolåldern fick han heta "Lill-Prosten". Så småningom blev det bara Prosten och sonen Stefan, som skulle bli en av Sveriges bästa ishockeyspelare fick överta smeknamnet "Lill-Prosten".

Erik började sin fotbollskarriär i kvartersklubben Södra Bollklubben för att senare fortsätta till stadens stora lag, Gefle IF. Gefle var ett topplag i division 2 (då den näst högsta serien i landet) och siktet var inställt på Allsvenskan. Därför dröjde det ända till 1945, då Gefle åkte ur division 2, innan Erik, då 30 år gammal, provade på allsvenskt spel. Till och med många Gefleledare ansåg att Erik skulle ta chansen att prova på Allsvenskan, men det fanns också de som tyckte att han borde stanna kvar och föra Gefle tillbaka till division 2.

Det blev AIK, Stockholms enda storlag, och tre underbara år för Erik. Att under sina totalt 43 allsvenska matcher göra 40 mål var en fantastisk prestation. Under denna tid

gick en annan dröm i uppfyllelse, spel i A-landslaget. Gunnar Nordahl hade blivit skadad och Prosten togs ut som ersättare. Matchen mot Norge på Ullevål minns Erik med välbehag. Sverige vann ju med 3–0 och Prosten gjorde Sveriges tredje mål.

Under AIK-tiden bodde Erik kvar i Gävle. Han pendlade ner till Stockholm för matcher och vissa träningar (speciellt på våarna). Det fungerade bra, man tränade inte så ofta på den tiden och Erik tränade extra hemma i Gävle. Men efter tre år i AIK flyttade han tillbaka till Gävle för att spela ytterligare något år i Gefle IF. Men tiden i AIK var den bästa som Erik varit med om. Det var ett härligt gäng i AIK med Bertil Bäckvall och Börje Leander som Erik trivdes bäst tillsammans med. De, och andra, tog väl hand om Erik "som kom från vischan". Det blev också oförglömliga resor med AIK till bland annat Turkiet, Grekland och Italien, resor

som i efterkrigseuropa var speciella upplevelser. Det enda Erik ångrar så här 55 år senare, är att han inte tog chansen att pröva på allsvenskt spel lite tidigare. Han var ändå över 30 år när han kom till AIK (och 31 när han debuterade i landslaget). Det kunde ha blivit en ännu större fotbollskarriär i AIK och landslaget om han kommit några år tidigare. Förutom fotboll har Erik även spelat lite handboll och bandy (målvakt) i sin moderklubb Södra bollklubben. Som gammal fotbollsspelare var han lite misstänksam när sonen Stefan satsade på ishockey. Men Stefan skötte sig bra och Erik blev mäkta stolt över Stefans insatser i ishockeyrinken. Förutom att Erik bott i Gävle hela sitt liv har han också varit Gävle kommun trogen i hela sitt arbetsliv. Sommarstugan några mil utanför Gävle var en viktig del i livet liksom förstås fru Asta. När Erik efter en sjukdom dog 2002 var det som AIK:s äldsta, levande, allsvenska fotbollsspelare.

AIK:s lag 1946. Stående från vänster: Arne Andersson, Erik "Prosten" Karlsson, Gunnar Södergren, Börje Leander, Henry "Garvis" Carlsson, Stig Östberg och tränaren Wampetits. Knästående från vänster: Bengt Rosenqvist, Harry Nilsson, Gustav "Gurra" Sjöberg, Ove Karlsson, Harry Johansson.

En kommentar i all ödmjukhet:

Jag har haft glädjen att få spela både fotboll och handboll med Gammel-Prosten. Visserligen bara i Gävle Kommuns korplag. Men det var en upplevelse bara det. Han hade en otrolig respekt med sig, men han var ju ca 15 år äldre än oss andra.

När vi i en korpmatch skulle möta laget FC Intern (passande klubbnamn) på den ganska så stora fotbollsplan, som fanns inne på fängelseområdet innan Länsstyrelsen byggdes, kom jag i dispyt med en mycket hårdför motspelare, vars kroppsbyggnad var raka motsatsen till min mer diskreta lekamen. Han gjorde i alla fall sken av att vilja slå ihjäl mig och såg faktiskt ut som om det var hans vanliga sysselsättning. Prosten dök snabbt upp och sa "Ställ dig bakom mig". Sedan sa han några ord till spelaren utan att märkbart höja rösten. Sedan kunde matchen fortsätta relativt lugnt och belevat. Tack Prosten!

Något senare i matchen sparkade någon bollen över fängelsemuren ut på Hamiltongatan. En av FC Interns spelare ropade "Jag hämtar den!" Men det fick han inte.

Nils Frölander

Medlemmar:

Våra medlemmar Sigurd Borgqvist och Lars Wall Valbo, Folke Alnevik, Per Dahlström, Hans Drougge och Lennart Söderhäll Gävle har avlidit och lämnat oss i sorg och saknad

Vi hälsar de nya medlemmarna Ove Engberg, Pär Lindberg och Håkan Pettersson Gävle varmt välkomna till vår förening

Medlemsantalet i mars 2020 var 289
fördelat på 245 Enskilda, 10 Förbund och 34 föreningar

Bandyspelare! En varning i all välmening

I nyisarnas och coronapandemins tid: Stå inte för tätt intill varandra på hörnorna!

OBS !

Du har väl inte glömt att betala medlemsavgiften för 2020?

Det är aldrig för sent att göra det, och glöm inte att skriva ditt namn på inbetalningsavi!

Bankgiro 5602-3559

Är du osäker på om du har betalt avgiften eller glömt att skriva ditt namn, så ta kontakt med medlemsansvarige Curt Larsson 070-66 56 121 så hjälper han dig.

– Vi tackar RF-SISU Gävleborg
för allt stöd –

GÄVLEBORG